

Det forholder sig jo sådan – det vil jeg så lige minde statsministeren om – at det ikke alene er de organer, som statsministeren nævnte, der kommer jo da heldigvis en forespørgselsdebat i Folketingssalen, og dér må statsministeren forberede sig på at svare langt, langt mere klart, konkret og præcist, end tilfældet har været i dag og alle de mange forudgående dage.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er ikke enig i fru Pia Kjærsgaards karakteristik af mine svar, men det kan jo nok ikke være anderledes. Jeg mener faktisk, at jeg har lov til at sige, at vi i Det Udenrigspolitiske Nævn i går igennem tre timer havde overordentlig gode muligheder, og der blev også givet meget konkrete svar. Det tror jeg at de, der et øjeblik kunne erindre mødet i går, vil kunne bekræfte.

Med hensyn til de to konkrete spørgsmål, der blev stillet, hvoraf det ene var om pressemeddelelsen, der blev udsendt af Justitsministeriet, og hvorfor den blev udsendt af Justitsministeriet.

Jeg kan bekræfte, at det var et ønske, der blev afleveret fra Statsministeriet til Justitsministeriet.

Med hensyn til det andet spørgsmål, der blev stillet, så var det, som jeg forstod det, angående et ønske fra justitsministeren om en rettelse i pressemeddelelsen. Sådan forstod jeg det. Er det korrekt?

Jeg må lige forstå spørgsmålet, før jeg kan besvare det. Formanden nikker. Kunne jeg få det bekræftet? Det var korrekt. Tusind tak.

Årsagen til, at en sådan rettelse – har jeg så fået oplyst – ikke kunne imødekommes af Statsministeriet, var, at man ikke ønskede, og det var også justitsministerens ræsonnement, at den pressemeddelelse, der skulle udsendes i Storbritannien, ikke svarede til den pressemeddelelse, der blev udsendt i Danmark.

Det er den melding, som justitsministeren har givet i Det Udenrigspolitiske Nævn, og det er den melding, jeg vil bekræfte i dag. Man skal også huske, der var den tidsmæssige forskydning, at Storbritannien havde udsendt pressemeddelelsen først, og at justitsministeren og vi var bagud i tempo, da det blev klart, at Rushdie havde fået informationen.

Peter Brixtofte (V):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Det er rimelig klart: Der er et møde i sikkerhedsudvalget med statsministeren som formand. Der bliver truffet en beslutning den 10. oktober. Den 31.

oktober opdager statsministeren, at ingen har gjort noget ved beslutningen. Der er ikke sket noget. Man har ikke orienteret Rushdie. Hvem fik til opgave at orientere Rushdie om den beslutning?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne svare meget konkret: Det fik Statsministeriet i samarbejde med Kulturministeriet og Politiets Efterretningsvæsen.

Niels J. Langkilde (KF):

Der er én ting, som undrede mig i statsministerens tidligere besvarelse. Der blev sagt: Vi har ikke bøjet os for trusler. Jeg synes sådan set, at vi eller den danske stat har bøjet sig for trusler. Og det er måske hr. Melchior, der har formuleret det skarpest af alle med, at det var den værste dag i Danmark siden 9. april eller noget i den retning.

Hvordan vil statsministeren kunne forklare, at man ikke har bøjet sig for trusler i denne sag?

Niels Ahlmann-Ohlson (KF):

Jeg vil gerne spørge statsministeren om, hvad begrundelsen var for, at det var englænderne, som afleverede budskabet til Rushdie, og ikke Danmark selv?

Tom Behnke (FP):

Nu er spillereglerne jo, at der kun kan stilles to spørgsmål fra hver spørger, fra hvert medlem af Folketinget, og det begrænser jo mulighederne noget, når statsministeren kryber uden om, så lad mig komme hr. Jensby til undsætning, for ministeren svarede jo kun på det ene af de to spørgsmål, som blev stillet. Der blev stillet to spørgsmål:

Hvorfor skulle det være justitsministeren, der skulle tage øretæverne for at udsende pressemeddelelsen?

Det andet var: Hvorfor kunne justitsministeren ikke få nogle ændringer ind?

Det med ændringerne har statsministeren jo svaret på; men hvorfor skulle denne sag i første omgang forsøges tørret af på justitsministeren? Det svar har vi ikke fået endnu.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror, at svaret på spørgsmålet om at bøje sig for trusler er meget enkelt. Den bedste måde at svare på, at vi ikke bøjer os for trusler, er at gennemføre besøget, og at Salman Rushdie på et andet tidspunkt kommer til København som led